

‘WANNEER GAAN WE NAAR JULLIE?’

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Twee weken na de kennismaking met hun moeder, komen de pleegkinderen logeren.

Vandaag ontmoeten we Joeri en Felicity voor het eerst, bij hen

thuis. Het is buiten warm en zonnig en toch zijn de gordijnen dicht en staat de levensgrote televisie aan, op MTV. De rook slaat op mijn keel als Joeri mij een handje geeft en ik tegelijkertijd Dr. Dre probeer te overstemmen: „Hoi, ik ben Marijke.” Hij lacht verlegen, zegt niks. „Wat wil je drinken?” vraagt zijn moeder ons. „Colaatje?” Ik knik. Erik vraagt om een glas water. We zijn best een beetje nerveus.

Als we gaan zitten, komt Felicity er ook bij. „Kijk, deze heb ik gekregen!” zegt ze enthousiast, terwijl ze een plastic spelcomputertje laat zien. Joeri blijft stil. Hij staart naar zijn telefoon. „Wat is het er voor eentje?” vraagt Erik. „Een Samsung.” En dan verdwijnt hij naar zijn kamer.

Cindy vraagt aan Felicity of ze het leuk vindt een keertje bij ons te logeren. „Jaaa, nu! Zal ik koffertje pakken?”

Als ze even later naar de wc moet, moet mama met haar mee. „Ik vind ’t donker van de gang eng.”

Na een uur maken we aanstalten om te gaan. „Joeri, kom even gedag zeggen!” roept Cindy in de gang en twee tellen later sjokt haar puberzoon de trap af. Weer een handje, nu

Ik breng Felicity naar boven. ‘Ik mis popje,’ zegt ze. Misschien dat ze ook mama wel mist, denk ik

FOTO SHODY GAREMAN

mét tekst: „Doei. Wanneer gaan we eigenlijk naar jullie, zeg maar dat ’t echt start?” „Over twee weken,” antwoordt Cindy nog voordat ik iets kan zeggen.

Als we twee weken later voor het huis parkeren, holt Felicity naar buiten. „Vandaag logeren!” In de auto praat ze honderduit en benoemt alles wat ze ziet („Schaapjes, hé een kasteel, paardje, speeltuin! – gaan we daarheen?”). Joeri is stil.

Eenmaal thuis vraag ik of ze hun kamer willen zien. Dat willen ze wel. Voor Joeri hebben we een hoekje gemaakt in Eriks werkkamer. Op het bed een stoer overtrek, ernaast een nachtkastje met daarin wat stripboeken en daarbovenop een klein vaasje met twee gerbera’s. Hij bekijkt alles aandachtig,

gaat even op het bed zitten en wil dan graag de kamer van zijn zusje zien. „Hé, ik heb ook bloemies,” zegt zij blij, om vervolgens al het speelgoed dat er te vinden is op de grond uit te stallen.

’s Middags rijden we naar een stadje in de buurt, waar het ‘bootjesdag’ is. „Kunnen we dan ook varen?” vraagt Joeri. Als we even later samen met wat andere mensen en een oude schipper in een stoombootje op de rivier drijven, komt er nog een vraag: „Hoe kan het eigenlijk dat een boot blijft drijven?” Erik zegt iets over opwaartse druk. Jongensdingen.

In de supermarkt overleggen we over het eten. „Wat vinden jullie lekker?” vraag ik. „Pizza!” roepen ze in koor. We kopen deeg en pizzabeleg en rommelen thuis met z’n allen een pizza in elkaar. Daarna drinken we een kop thee.

Om half 8 zie ik witte gezichtjes. Ik breng Felicity naar boven. „Ik mis popje,” zegt ze. Misschien dat ze ook mama wel mist, denk ik. Ik doe haar haar pyjama aan, zij poetst zelf haar tanden en gaat dan in haar bedje liggen. Ik lees nog twee boekjes voor en zeg dan: „Lekker slapen, lief meisje.” Het licht op de gang blijft aan. ■